

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 11ης Αυγούστου 1995 *

Στην υπόθεση C-432/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal (Civil Division) Λονδίνου, προς το Δικαστήριο, βάσει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Société d'informatique service réalisation organisation (SISRO)

και

Ampersand Software BV,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 37, δεύτερο εδάφιο, και 38, πρώτο εδάφιο, της προαναφερθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 περί της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. A. Schockweiler (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. L. Murray και G. Hirsch, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κυρία υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Société d'informatique service réalisation organisation (SISRO), εκπροσωπούμενη από τον J. Marks, barrister, κατόπιν παραγγελίας του γραφείου Gregory, Rowcliffe & Milners, solicitors,
- η εταιρία Ampersand Software BV, εκπροσωπούμενη από το γραφείο Paris & Co., solicitors,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον J. D. Colahan και στη συνέχεια από τον S. Braviner, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενους από τον A. Briggs, barrister,
- η Γερμανική Κυβέρνηση εκπροσωπούμενη από τον J. Pitting, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον N. Khan, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις παρατηρήσεις που ανέπτυξαν προφορικώς η Société d'informatique service réalisation organisation, η Ampersand Software BV, εκπροσωπηθείσα από τον S. Oliver-Jones, barrister, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασι-

λείου, εκπροσωπηθείσα από την L. Nicoll, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον A. Briggs, και η Επιτροπή, κατά τη συνεδρίαση της 6ης Απριλίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Ιουνίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 14ης Ιουλίου 1993 που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, το Court of Appeal (Civil Division) υπέβαλε, δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε ασυικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 περί της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24, στο εξής: Σύμβαση), τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 37, δεύτερο εδάφιο, και 38, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως αυτής.
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο δίκης μεταξύ της Société d'informatique service réalisation organisation (στο εξής: SISRO), εταιρίας γαλλικού δικαίου, εγκατεστημένης στη Γαλλία, και της Ampersand Software BV (στο εξής: Ampersand), εταιρίας ολλανδικού δικαίου που εδρεύει στις Κάτω Χώρες.
- 3 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, στις 8 Απριλίου 1987, το tribunal de grande instance de Paris εξέδωσε υπέρ της SISRO προσωρινώς εκτελεστή απόφαση με την οποία καταδίκασε την εταιρία Ampersand να αποζημιώσει την προαναφερθείσα ενάγουσα διότι προσέβαλε το δικαίωμα δημιουργού της επί προγράμματος πληροφορικής.

- 4 Η Ampersand άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του cour d'appel de Paris και υποστήριξε ότι τα γαλλικά δικαστήρια ήταν αναρμόδια για την εκδίκαση της διαφοράς, η δε απόφαση της 8ης Απριλίου 1987 στηρίχθηκε σε ψευδή έκθεση πραγματογνωμοσύνης. Η έφεση αυτή εξακολουθεί να εκκρεμεί διότι το cour d'appel ανέστειλε τη διαδικασία μέχρις ότου εκδοθούν αποφάσεις επί των ποινικών διώξεων για πλαστογραφία που ασκήθηκαν κατόπιν μηνύσεων ορισμένων εκ των εναγομένων σε πρώτο βαθμό πλην της Ampersand, κατά του πραγματοποιώμονα τον οποίο είχε ορίσει το tribunal de grande instance.
- 5 Ενώπιον του cour d'appel de Paris η Ampersand υπέβαλε διαδοχικά δύο αιτήσεις αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της 8ης Απριλίου 1987. Οι αιτήσεις αυτές απορρίφθηκαν και δη, η μεν πρώτη για τυπικό, η δε δεύτερη για ουσιαστικό λόγο.
- 6 Στις 15 Δεκεμβρίου 1987 η SISRO πέτυχε στην Αγγλία και στην Ουαλλία, όπου η Ampersand διαθέτει περιουσιακά στοιχεία, την εγγραφή της αποφάσεως αυτής ενόψει της εκτελέσεώς της στο τμήμα αυτό του Ηνωμένου Βασιλείου, σύμφωνα με το άρθρο 31 της Συμβάσεως.
- 7 Στις 8 Απριλίου 1988 η Ampersand άσκησε προσφυγή ενώπιον του High Court of Justice κατά της αποφάσεως αυτής υποστηρίζοντας ότι η εκτέλεση στην Αγγλία αλλοδαπής αποφάσεως που εκδόθηκε κατόπιν απάτης αντιβαίνει στη δημόσια τάξη. Καίτοι είχε παρέλθει η δίμηνη προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 36, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως για την άσκηση τέτοιας προσφυγής, το High Court έκρινε παραδεκτή την προσφυγή βάσει των εθνικών δικονομικών διατάξεων.
- 8 Με διάταξη της 9ης Οκτωβρίου 1989, το High Court ανέστειλε, βάσει του άρθρου 38, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως, τη διαδικασία εκδικάσεως της προσφυγής της Ampersand κατά της αγγλικής αποφάσεως περί εγγραφής προς εκτέλεση, μέχρις ότου εκδικασθεί η εκκρεμής στη Γαλλία έφεση.

- 9 Η SISRO άσκησε τότε προσφυγή ενώπιον του Court of Appeal κατά της διατάξεως αυτής. Το Court of Appeal, λαμβάνοντας υπόψη τη δεύτερη απόφαση με την οποία το cour d'appel de Paris απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως της γαλλικής αποφάσεως της 8ης Απριλίου 1987, επέτρεψε στη SISRO να ζητήσει από το High Court of Justice να άρει την αναστολή της διαδικασίας που είχε διατάξει στις 9 Οκτωβρίου 1989.
- 10 Στις 23 Ιανουαρίου 1992 το εν λόγω δικαστήριο ήρε την αναστολή της διαδικασίας λόγω του ότι είχε απορριφθεί κατ' ουσία στη Γαλλία η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της 8ης Απριλίου 1987. Απέρριψε δε την προσφυγή της Ampersand κατά της αποφάσεως περί εγγραφής προς εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως στην Αγγλία, λαμβάνοντας υπόψη ότι η εταιρία αυτή είχε τη δυνατότητα να ασκήσει στη Γαλλία ένδικο μέσο προκειμένου να αποδείξει ότι η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε κατόπιν απάτης και κρίνοντας επομένως ότι η εκτέλεσή της στην Αγγλία δεν προσέκρουε στη δημοσία τάξη.
- 11 Στη συνέχεια η Ampersand προσέβαλε αμφότερες τις αποφάσεις του High Court ενώπιον του Court of Appeal.
- 12 Το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι η απόφαση του High Court να απορρίψει την προσφυγή κατά της διατάξεως περί εγγραφής προς εκτέλεση στην Αγγλία της αποφάσεως του γαλλικού δικαστηρίου δεν ήταν ελαττωματική διότι δεν μπορούσε να προβληθεί κανένας από τους λόγους που προβλέπουν τα άρθρα 27 και 28 της Συμβάσεως προκειμένου να απορριφθεί η αίτηση εγγραφής προς εκτέλεση, σύμφωνα με το άρθρο 34.
- 13 Όσον αφορά την άρση της αναστολής της διαδικασίας πάντως, το Court of Appeal διερωτήθηκε ως προς τη δική του αρμοδιότητα καθώς επίσης και σχετικά με το ζήτημα αν και κατά πόσο το δικαστήριο του κράτους όπου ζητείται η εκτέλεση οφείλει, προκειμένου να κρίνει αν ενδείκνυται η αναστολή της διαδικασίας, να λάβει υπόψη την έκβαση που έχει στο κράτος προελεύσεως η εκδίκαση της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως, για την οποία ζητείται η περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου καθώς επίσης και το σκεπτικό της σχετικής αποφάσεως.

14 Το Court of Appeal που διατηρούσε αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία των σχετικών διατάξεων της Συμβάσεως υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα τρία προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Δικαιούται το πρόσωπο που έχει ασκήσει στο Ηνωμένο Βασίλειο προσφυγή, βάσει του άρθρου 36 της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, να ζητήσει την αναστολή που προβλέπει το άρθρο 38, καίτοι αδυνατεί να προβάλει λυσιτελώς έναν από τους λόγους που προβλέπουν τα άρθρα 27 και 28, για τους οποίους δεν γίνεται δεκτή η αίτηση αναγνώρισεως και εκτελέσεως μιας αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποια είναι η “διαδικασία”, η αναστολή της οποίας μπορεί να διαταχθεί;

2) Το στοιχείο ότι έχει απορριφθεί η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως στο κράτος προελεύσεως:

i) επηρεάζει

και/ή

ii) είναι καθοριστικό για τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να ασκηθεί η αρμοδιότητα της αναστολής της διαδικασίας αναγνώρισεως που προβλέπει το άρθρο 38;

3) Αν, στο πλαίσιο του άρθρου 36 της Συμβάσεως, ένα από τα δικαστήρια που μνημονεύει η πρώτη παράγραφος του άρθρου 37 της Συμβάσεως:

α) απορρίψει την αίτηση αναστολής της διαδικασίας

ή

β) άρει τη διαταχθείσα αναστολή,

έχει το δικαστήριο στο οποίο ασκήθηκε appeal για νομικό ζήτημα βάσει της δευτέρας παραγράφου του άρθρου 37 την αρμοδιότητα να διατάξει ή να διατάξει εκ νέου την αναστολή;»

- 15 Πρέπει να σημειωθεί προκαταρκτικώς ότι, αφού η προσφυγή κατά της αποφάσεως περί εγγραφής προς εκτέλεση ασκήθηκε μετά την παρέλευση της δέμηνης προθεσμίας του άρθρου 36, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως (σκέψη 7 της παρούσας απόφασης), το Δικαστήριο απαντά στα προδικαστικά ερωτήματα χωρίς να εξετάζει καθόλου το ζήτημα αν το δικαστήριο που επελήφθη της προσφυγής μπορούσε παρ' όλ' αυτά να την κρίνει παραδεκτή κατ' εφαρμογή των εθνικών δικονομικών διατάξεων.
- 16 Σημειωτέον εν συνεχεία ότι τα άρθρα 36, 37 και 38 της Συμβάσεως που μνημονεύονται στα προδικαστικά ερωτήματα ανήκουν στον τίτλο III, τμήμα 2, της Συμβάσεως αυτής, που αφορούν την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων οι οποίες είναι εκτελεστές στο συμβαλλόμενο κράτος της εκδόσεώς τους.
- 17 Κατά το άρθρο 31 της Συμβάσεως, οι αποφάσεις αυτές εκτελούνται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές ή στο Ηνωμένο Βασίλειο αφού εγγραφούν προς εκτέλεση κατόπιν αιτήσεως οποιουδήποτε ενδιαφερομένου από το δικαστήριο που ορίζει ως αρμόδιο το άρθρο 32 της Συμβάσεως και σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 33 επ. αυτής. Στην Αγγλία και στην Ουαλλία, η αίτηση υποβάλλεται στο High Court of Justice, εκτός αν αυτή αφορά την υποχρέωση διατροφής.
- 18 Κατά το άρθρο 34 της Συμβάσεως, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν έχει, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, δικαίωμα υποβολής προτάσεων. Εξάλλου, η αίτηση εκτελέσεως δεν μπορεί να απορριφθεί παρά μόνο για

έναν από τους λόγους που προβλέπουν τα άρθρα 27 και 28 της Συμβάσεως η κατ' ουσία αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως αποκλείεται.

- 19 Αν η εκτέλεση επιτραπεί, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται αυτή μπορεί, βάσει του άρθρου 36 της Συμβάσεως, να προσφύγει κατά της σχετικής αποφάσεως μέσα σε έναν μήνα από την επίδοσή της. Αν ο διάδικος αυτός έχει την κατοικία του σε συμβαλλόμενο κράτος διαφορετικό από το κράτος εκδόσεως της αποφάσεως αυτής, η προθεσμία είναι δύο μηνών και δεν παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως.
- 20 Κατά το άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως, η προσφυγή αυτή ασκείται κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, στην Αγγλία και την Ουαλλία, ενώπιον του High Court of Justice εκτός αν πρόκειται για απόφαση που αφορά την υποχρέωση διατροφής. Το άρθρο 39 της Συμβάσεως προβλέπει ότι κατά τη διάρκεια της προθεσμίας για την άσκηση της προσφυγής αυτής και μέχρις ότου εκδοθεί επ' αυτής απόφαση, μόνον ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να ληφθούν επί της περιουσίας του διαδίκου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση.
- 21 Σύμφωνα με το άρθρο 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, κατά της αποφάσεως επί της προσφυγής αυτής μπορεί να ασκηθεί μόνο αναίρεση ή ανάλογο ένδικο μέσο. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι στο Ηνωμένο Βασίλειο κατά τη αποφάσεως αυτής μπορεί να ασκηθεί «ένα μόνο appeal για νομικό ζήτημα». Σύμφωνα με τον νόμο Civil Jurisdiction and Judgments Act 1982 (νόμος του 1982 περί αρμοδιότητας και αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις), που έχει ως αντικείμενο την εφαρμογή της Συμβάσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο, το αρμόδιο δικαστήριο είναι στην Αγγλία το Court of Appeal.
- 22 Κατά το άρθρο 38 της Συμβάσεως,

«Το δικαστήριο στο οποίο ασκείται η προσφυγή μπορεί, με αίτηση του προσφεύγοντος μέρους, να αναστείλει τη διαδικασία, αν κατά της αλλοδαπής αποφάσεως έχει ασκηθεί στο κράτος προελεύσεως τακτικό ένδικο μέσο ή αν η προθεσμία για την άσκησή του δεν έχει ακόμη εκπνεύσει· στην τελευταία περίπτωση το δικαστήριο μπορεί να τάξει προθεσμία για την άσκηση του ένδικου αυτού μέσου.

(...)

Το δικαστήριο αυτό μπορεί επίσης να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, την οποία και καθορίζει.»

- 23 Όσον αφορά ειδικότερα τις συνθήκες υπό τις οποίες υπεβλήθη η παρούσα αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, σημειώνεται ότι το Court of Appeal επελήφθη, σύμφωνα με το άρθρο 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, «προσφυγής για νομικό ζήτημα» κατά της αποφάσεως του High Court of Justice επί της ασκηθείσας βάσει του άρθρου 36 της Συμβάσεως προσφυγής κατά της εγγραφής προς εκτέλεση στο Ηνωμένο Βασίλειο μιας αποφάσεως εκτελεστής που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.
- 24 Με την προσφυγή αυτή, ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση καλεί το Court of Appeal να αποφανθεί και ως προς τη νομιμότητα της απορρίψεως εκ μέρους του High Court of Justice της προσφυγής κατά της διατάξεως περί εγγραφής προς εκτέλεση και ως προς το βάσιμο της άρσεως, από το εν λόγω δικαστήριο, της αναστολής της διαδικασίας που είχε διατάξει προηγουμένως.
- 25 Πάντως το αιτούν δικαστήριο δεν τρέφει αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία της συμβάσεως παρά μόνο όσον αφορά την αναστολή της διαδικασίας για την οποία κάνει λόγο το άρθρο 38, πρώτο εδάφιο. Συγκεκριμένα ερωτά το Δικαστήριο αν το δικαστήριο ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως ή παρόμοιο ένδικο μέσο για νομικό ζήτημα, κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, είναι αρμόδιο να διατάξει ή να διατάξει και πάλι την αναστολή της διαδικασίας βάσει του άρθρου 38, πρώτο εδάφιο (τρίτο ερώτημα). Σε

περίπτωση καταφατικής απαντήσεως καλεί το Δικαστήριο να διευκρινίσει την έκταση καθώς και τους όρους ασκήσεως της εξουσίας του επιληφθέντος δικαστηρίου να χορηγήσει ή να αρνηθεί την αναστολή αυτή (πρώτο και δεύτερο ερώτημα).

- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές επιβάλλεται να εξετασθεί καταρχάς το τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 27 Με το ερώτημα αυτό το αιτούν δικαστήριο ερωτά στην ουσία αν τα άρθρα 37, δεύτερο εδάφιο, και 38, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως έχουν την έννοια αφενός ότι κατά της αποφάσεως με την οποία το δικαστήριο ενός συμβαλλομένου κράτους, ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί προσφυγή κατά της αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, αρνείται να αναστείλει τη διαδικασία ή αίρει την ήδη διαταχθείσα αναστολή της διαδικασίας μπορεί να ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως ή παρόμοιο ένδικο μέσο μόνο για νομικό ζήτημα και, αφετέρου, ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκείται τέτοιο ένδικο μέσο για νομικό ζήτημα, βάσει του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, είναι αρμόδιο να διατάξει ή να διατάξει εκ νέου την αναστολή της διαδικασίας.
- 28 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να διαπιστωθεί, πρώτον, ότι οι εκθέσεις των εμπειρογνομόνων που εκπονήθηκαν στο πλαίσιο της προσαρμογής της Συμβάσεως υιογραμμίζουν την ανάγκη της συσταλτικής ερμηνείας της διατάξεως του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως. Συγκεκριμένα, «η ύπαρξη πολλών ενδίκων μέσων θα επέτρεπε στον ηττώμενο διάδικο να τα χρησιμοποιήσει για λόγους σαφώς παρεκτυστικούς και θα παρεκώλυε τελικά την ελεύθερη κυκλοφορία των δικαστικών αποφάσεων στην οποία αποσκοπεί η Σύμβαση» (έκθεση Jenard, EE 1986, C 298, σ. 80). «Χάριν της ταχείας εξελίξεως της διαδικασίας εκτελέσεως (η Σύμβαση) περιορίζει τον αριθμό των προσφυγών σε δύο, μιας πρώτης που παρέχει τη δυνατότητα πλήρους ελέγχου των πραγματικών περιστατικών και μιας δεύτερης που περιορίζεται στον έλεγχο των νομικών ζητημάτων» (έκθεση Schlosser, OJ 1979, C 59, σ. 133). «Μόνο το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της ανακοπής», δηλαδή της πρώτης προσφυγής βάσει των άρθρων 36 και 37, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως, «έχει τη δυνατότητα να αναστείλει τη διαδικασία» (έκθεση Jenard, σ. 80).

- 29 Εν συνεχεία υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει επανειλημμένα αποφανθεί υπέρ της συσταλτικής ερμηνείας του όρου «απόφαση επί της προσφυγής» του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως.
- 30 Συγκεκριμένα, με την απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1984 στην υπόθεση 258/83, Brennero κατά Wendel (Συλλογή 1984, σ. 3971, σκέψη 15), έκρινε ότι, σύμφωνα με την όλη οικονομία της Συμβάσεως και υπό το φως ενός από τους κυρίους στόχους της που συνίσταται στην απλούστευση των διαδικασιών στο κράτος όπου ζητείται η εκτέλεση, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί διασταλτικά ώστε να επιτρέπει την άσκηση αναιρέσεως κατά αποφάσεως διαφορετικής από αυτήν που εκδίδεται επί της προσφυγής, όπως π.χ. κατά προπαρασκευαστικής ή παρεμπίπτουσας αποφάσεως με την οποία διατάσσεται η διεξαγωγή αποδείξεων.
- 31 Ομοίως, με την απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1991, C-183/90, Van Dalfsen κ.λπ. κατά Van Loon (Συλλογή 1991, σ. I-4743, σκέψη 21), το Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η Σύμβαση σκοπεί να διευκολύνει την ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων, μέσω μιας απλής και ταχείας διαδικασίας στο συμβαλλόμενο κράτος εντός του οποίου ζητείται η εκτέλεση αλλοδαπής αποφάσεως, η έκφραση «απόφαση επί της προσφυγής» του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως έχει την έννοια ότι αναφέρεται μόνο στις αποφάσεις που αποφαίνονται επί του βασίμου της προσφυγής που ασκήθηκε κατ' αποφάσεως επιτρέπουσας την εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος και όχι στις αποφάσεις που εκδίδονται βάσει του άρθρου 38 της Συμβάσεως.
- 32 Με την ίδια απόφαση το Δικαστήριο έκρινε κατά συνέπεια ότι μια απόφαση που εκδίδεται βάσει του άρθρου 38 της Συμβάσεως, με την οποία το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή κατά της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος απορρίπτει το αίτημα της αναστολής της διαδικασίας, δεν αποτελεί «απόφαση επί της προσφυγής» κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως και επομένως δεν μπορεί να προσβληθεί με αίτηση αναιρέσεως ή ανάλογο ένδικο μέσο.

- 33 Η ερμηνεία αυτή ισχύει για όλες τις αποφάσεις που αφορούν την αναστολή της διαδικασίας και εκδίδονται από το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή κατά της αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση ή η εγγραφή προς εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, περιλαμβανομένης και της αποφάσεως με την οποία αίρεται η ήδη διαταχθείσα αναστολή της διαδικασίας.
- 34 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει τόσο από το γράμμα όσο και από την οικονομία της, η Σύμβαση κάνει διάκριση μεταξύ «του δικαστηρίου στο οποίο ασκείται η προσφυγή» κατά την έννοια του άρθρου 38, πρώτο εδάφιο, και του δικαστηρίου που εκδίδει «την απόφαση επί της προσφυγής» κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, από τους όρους αυτούς δε ο πρώτος αφορά τα άρθρα 36 και 37, πρώτο εδάφιο, και όχι το άρθρο 37, δεύτερο εδάφιο.
- 35 Εξάλλου τα διαδικαστικά προσκόμματα, εφόσον έχουν ως αποτέλεσμα την καθυστέρηση της εκτελέσεως εντός ενός συμβαλλομένου κράτους μιας δικαστικής αποφάσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, συνιστούν παρέκκλιση από τον στόχο που επιδιώκει η Σύμβαση, να καθιερώσει δηλαδή έναν απλό και ταχύ μηχανισμό εκτελέσεως των αποφάσεων που είναι εκτελεστές στο κράτος της εκδόσεώς τους, οπότε οι σχετικές διατάξεις πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά.
- 36 Για τους ίδιους λόγους το δικαστήριο στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως δεν είναι αρμόδιο να εκδώσει απόφαση περί αναστολής της διαδικασίας βάσει του άρθρου 38.
- 37 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παρατηρεί πάντως ότι το δικαστήριο αυτό πρέπει να είναι αρμόδιο να εκδικάσει την αίτηση αναστολής της διαδικασίας που προβλέπει η Σύμβαση αν έχει την αρμοδιότητα αυτή βάσει του οικείου δικονομικού δικαίου. Η εν λόγω κυβέρνηση επικαλείται συναφώς την ιδιαιτερότητα της έννομης τάξης της. Στα περισσότερα των αρχικών συμβαλλομένων κρατών το αποφαινόμενο σε τελευταίο βαθμό δικαστήριο που θα εξαφάνιζε την απόφαση κατώτερου δικαστηρίου θα παρέπεμπε απλώς την απόφαση ενώπιον άλλου δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί κατ' ουσίαν: το δικαστήριο αυτό θα μπορούσε τότε να αναστείλει τη διαδικασία

βάσει του άρθρου 38 της Συμβάσεως. Αντιθέτως, στο Ηνωμένο Βασίλειο, το ανώτερο δικαστήριο δεν μπορεί να παραπέμψει την υπόθεση, αλλ' αποφαινεται το ίδιο κατ' ουσίαν. Επομένως, υποστηρίζει η εν λόγω κυβέρνηση, θα πρέπει να έχει την αρμοδιότητα να αποφανθεί το ίδιο επί της αναστολής της διαδικασίας.

38 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

39 Όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στην παράγραφο 37 των προτάσεών του, από τη νομολογία προκύπτει (βλ. αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 1977, 9/77 και 10/77, Eurocontrol, Συλλογή τόμος 1977, σ. 457, σκέψη 4, και της 2ας Ιουλίου 1985, 148/84, Brasserie du Pêcheur, Συλλογή 1985, σ. 1981, σκέψη 17) ότι, αφενός, η Σύμβαση θέσπισε μια διαδικασία περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου η οποία αποτελεί σύστημα αυτόνομο και πλήρες και ανεξάρτητο των νομικών συστημάτων των συμβαλλομένων κρατών και ότι, αφετέρου, η αρχή της ασφάλειας του δικαίου στην κοινοτική τάξη καθώς και οι στόχοι τους οποίους επιδιώκει η Σύμβαση, σύμφωνα με το άρθρο 220 της Συνθήκης ΕΟΚ στο οποίο και στηρίζεται, απαιτούν την ενιαία σε όλα τα συμβαλλόμενα κράτη εφαρμογή των διατάξεων της Συμβάσεως και της σχετικής νομολογίας του Δικαστηρίου.

40 Εξάλλου, η προαναφερθείσα σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 επέφερε τις προσαρμογές που παρέστησαν αναγκαίες για την προσχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου στη Σύμβαση, τις οφειλόμενες στις ιδιαιτερότητες του νομικού συστήματος του κράτους αυτού.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές το δικαστήριο του Ηνωμένου Βασιλείου που αποφαινεται επί προσφυγής για νομικό ζήτημα κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως δεν μπορεί να έχει ευρύτερες αρμοδιότητες βάσει του άρθρου 38 της Συμβάσεως από αυτές που έχει κάθε άλλο δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους, το οποίο, ως ακυρωτικό δικαστήριο, περιορίζει τον έλεγχο του στα νομικά ζητήματα χωρίς να διατυπώνει κρίση ως προς τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς. Πράγματι, η ενιαία σε όλα τα συμβαλλόμενα κράτη εφαρμογή της Συμβάσεως δεν επιτρέπει να έχει ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, σε ορισμένα κράτη, περισσότερα δικονομικά μέσα στη διάθεσή του, σε σύγκριση με αυτά που προβλέπονται σε άλλα συμβαλλό-

μενα κράτη, προκειμένου να καθυστερήσει την εκτέλεση μιας αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος όπου και είναι εκτελεστή.

- 42 Κατόπιν των ανωτέρω θεωρήσεων, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι τα άρθρα 37, δεύτερο εδάφιο, και 38, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως έχουν την έννοια ότι, κατά της αποφάσεως με την οποία το δικαστήριο ενός συμβαλλομένου κράτους, στο οποίο έχει ασκηθεί προσφυγή κατά της αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, απορρίπτει το αίτημα της αναστολής της διαδικασίας ή αίρει την ήδη διαταχθείσα αναστολή της διαδικασίας δεν μπορεί να ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως ή παρόμοιο ένδικο μέσο περιοριζόμενο στον έλεγχο νομικών ζητημάτων και μόνο. Εξάλλου, το δικαστήριο στο οποίο έχει ασκηθεί τέτοιο ένδικο μέσο για νομικό ζήτημα, βάσει του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, δεν είναι αρμόδιο να διατάξει ή να διατάξει εκ νέου την αναστολή της διαδικασίας.

Επί του πρώτου και του δευτέρου ερωτήματος

- 43 Κατόπιν της απαντήσεως που δόθηκε στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο πρώτο και στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπιπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με διάταξη της 14ης Ιουλίου 1993, το Court of Appeal (Civil Division), αποφαινεται:

Τα άρθρα 37, δεύτερο εδάφιο, και 38, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 περί της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, έχουν την έννοια ότι κατά της αποφάσεως με την οποία το δικαστήριο ενός συμβαλλομένου κράτους, στο οποίο έχει ασκηθεί προσφυγή κατά της αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, απορρίπτει το αίτημα της αναστολής της διαδικασίας ή αίρει την ήδη διαταχθείσα αναστολή της διαδικασίας δεν μπορεί να ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως ή παρόμοιο ένδικο μέσο περιοριζόμενο στον έλεγχο νομικών ζητημάτων και μόνο. Εξάλλου, το δικαστήριο στο οποίο έχει ασκηθεί τέτοιο ένδικο μέσο για νομικό ζήτημα, βάσει του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, δεν είναι αρμόδιο να διατάξει ή να διατάξει εκ νέου την αναστολή της διαδικασίας.

Schockweiler

Mancini

Κακούρης

Murray

Hirsch

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Αυγούστου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

R. Grass

F. A. Schockweiler